

HISTORISCH OVERZICHT ONTSTAAN van RDF en DLN 1977-1999

In 1973 werd tijdens het kapittel van de Broeders Dominicanen opdracht gegeven tot de oprichting van een projectgroep Familia Dominicana (1974)

Met als taak: een inventarisatie te maken van de bestaande samenwerkingsverbanden

Gesprek op gang brengen van de uitbouw van de Dom Fam.

Verschillende manieren verkennen waarop het ""behoren tot"" DF mogelijk is.

Deze projectgroep was zeer actief en het resultaat van hun dromen en bevindingen werd verwoord in een geschrift met de veelzeggende titel: ""PERSPECTIEF"" (1977)

Vanaf 1977

Sinds de publicatie van Perspectief leven er binnen de dominicaanse wereld in Nederland gedachten om de orde ""te herstichten"". Er waren dominicaanse plekken in ons land waar paters/broeders/zusters en leken samenschoolden vanuit de overtuiging:

""dat de situatie ons dwingt vanuit de dominicaanse traditie te zoeken naar nieuwe vormen van gemeenschap, bondgenootschap en structuren die daar een uitdrukking van zijn.

Van dit proces van herstichten zou een nieuwe - ook juridisch vastgelegde- structuur van gelijkwaardige plaats voor geproteste broeders en zusters én leken het eindresultaat moeten zijn.

De beweging heeft vorm gekregen op vele plaatsen waar broeders, zusters en leken met elkaar wonen, werken en het geloof vieren. **Er ontstonden Regionale Dominicaanse Familiagroepen** in Amsterdam, Rijnmond, Huissen, Utrecht, Zwolle, Venlo en Nijmegen.

De Dominicaanse beweging die zo ontstond zou op eigen en eigentijdse wijze vorm moeten geven aan de traditie van de orde.

Vanuit die groepen ontstond weer een landelijke overkoepeling. Men hield regionale maandelijkse en soms zelf twee wekelijkse bijeenkomsten en landelijke etmalen en studiedagen. De onderlinge verbondenheid en gevoel voor gemeenschap groeide sterk.

Men schoolde samen en in 1991 ontwierpen zij : ""een eerste Visie en Program en structuur""; een 2" manifest.

Gezegd moet worden dat de visie er wel was en er een groeiende acceptatie was bij aantal broeders en zusters maar dat de juridische structuur niet van de grond kwam.

Gezegd moet ook worden dat buiten de Regionale Dom.Fam.groepen er mensen waren die zich al jaren met de Dom. Orde verbonden voelde. Men werkte in Dom projecten (zoals het Dachûs, lid van redactie van dom tijdschriften, werkte mee aan de dom. toerustingscursus voor vrijwilligers, was zeer actief in parochies etc.

Er was dus sprake van een flinke groep mensen waarvan een deel elkaar regelmatig zag (RDF) en een groep die elkaar soms nauwelijks kende maar zeer betrokken was op de Dom Beweging.

20 jaar lang is er vergaderd, mensen zijn afgehaakt, mensen zijn erbij gekomen en hebben vele commissies het (tijdelijke) licht gezien. Maar de juridische structuur is niet gekomen!

Velen hadden een afkeer om nieuwe vormen van samenzijn weer vast te leggen in regels. Regels en geloften hadden hun tijd gehad! Regels zouden een beweging verstarren vond men in Nederland.

Internationaal gelijke beweging; er was sprake van heroriëntatie/herstichten van de Orde.

1985 Regel van Montréal geschreven. Deze regel was een modernisering van een bestaande structuur die de orde al kende nl. de ""lekenbroederschap van St. Dominicus"". De regel werd door het Vaticaan bekrachtigd en afgekondigd door de magister van de Orde, Damian Byrne d.d. 28 febr 1987.

In Nederland ging deze ontwikkeling aan ons voorbij. De lekenbroederschap van St Dominicus-

- ook wel de Derde Orde genoemd - was in de toen heersende visie een vergrijsd en gepasseerd station, zij het met alle respect voor de individuele leden.

Visies veranderen....

Maart 1998 Wenen =4' Europese Dominicaanse congres van Lekengemeenschappen.

Hier kwamen mensen bijeen die zich verbonden hadden aan de Derde Orde regel/Montréal Vanuit ons land zijn daar naar toe gegaan:p. Henk Sechterberger,promoter van de Dom lekengemeenschap,Erik Borgman,als leek en theoloog in dienst van de Orde en Leny Beemer als leek zeer betrokken in de Utrechtse parochie.Daar kwamen de waarnemers erachter dat Nederland achterliep als het gaat om zelfstandigheid en gelijkwaardigheid van de lekentak. Onze eigen vertegenwoordigers bleken op dat lekencongres ,als leek, geen enkel stemrecht te hebben!

De schok was groot en de daarmee gepaard gaande prikkel tot actie en uitdaging nog groter!

October en november 1998 zijn belangrijke maanden van gesprekken en brieven:

Thema is de ongelijkwaardigheid tussen zusters en broeders aan de ene kant en leken aan de andere kant. Deze ongelijkwaardigheid zit niet in de onderlinge omgang .

Ook in onze eigen beleving zijn groepen waar dominicaanse mensen elkaar ontmoeten, van Regionale Dominicaanse Familiegroepen tot werkverbanden in het kader van dominicaanse projecten en parochies, van het grootste belang; het zijn in feite de plaatsen waar de dominicaanse beweging concreet gestalte krijgt.

Maar er blijft een ongelijkwaardigheid doordat leken alleen dominicaans kunnen zijn wanneer zij zich bij een initiatief van de zusters of de broeders aansluiten.

Deze ongelijkwaardigheid is pas principieel overwonnen als ook leken uit zichzelf volwaardig dominicaanse initiatieven kunnen nemen.

Dat veronderstelt dat je voluit dominicaanse mensen bent, dat je je persoonlijk aan het dominicaanse charisma verbindt en je persoonlijk drager van dit charisma kunt weten.

Dit leidt tot de overtuiging dat het goed zou zijn voor de Nederlandse dominicaanse beweging dat er naast geprofeste religieuzen in de kerkjuridische zin, ook geprofeste leken zouden zijn.

Januari 1999 gesprekken in bredere kring met mensen die vermoedelijk dit spoor zoeken.

De laatste jaren is steeds meer het besef doorgebroken dat sommigen van ons die bij verschillende dominicaanse verbanden betrokken zijn, in feite zijn geworden tot mensen die de toekomst van de dominicaanse beweging ook als onze verantwoordelijkheid beschouwen.

Met een niet onaanzienlijk aantal andere leken binnen de dominicaanse beweging, rekenen wij het tot hun taak om -uiteraard binnen de grenzen van het mogelijke -dominicaanse verbanden in stand te houden en zo nodig nieuwe te creëren, voor onszelf en voor anderen.

Anders gezegd een aantal dominicaanse leken

hebben in feite de overgang gemaakt van mensen die zich in het dominicaanse charisma koesteren naar mensen die zich er actieve verantwoordelijke dragers van willen zijn.

Het is deze overgang die vanouds wordt gemarkeerd met een professie.

Het is in ieder geval onze persoonlijke behoefte om ons dominicaans engagement publiek uit te spreken en ons zo in te voegen in het dominicaanse verband, waardoor wij ons gedragen weten en dat wij mede dragen. En wij denken dat er meer dominicaanse leken zijn die deze behoefte hebben en die op basis van een letterlijk uitgesproken engagement mondige en actieve deelnemers willen zijn aan het gesprek over de dominicaanse toekomst in Nederland.

De 'lekenregel' van Montréal uit 1987 biedt hiervoor een aanknopingspunt. Niet de tekst zoals die er staat, maar deze kan ook volgens de regel zelf aan de lokale situatie worden aangepast.

Deze Dom. Lekengemeenschap biedt de mogelijkheid om professie te doen en heeft een eigen organisatiestructuur die de leden een eigen zelfstandige plaats geeft binnen de dom.

beweging. Deze structuur maakt het mogelijk dat leken en de (besturen) van broeders en zusters gelijkwaardige gesprekspartners worden. **21 oct. 1999** De professie en het ontstaan van de DLN is de uitdrukking van ons verantwoordelijkheidsgevoel voor het dominicaanse erfgoed. (yw)